

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce
navrhovatele:

a **R. T.**
zastoupený JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D., advokátem
sídlem Kaizlovy sady 434/13, 186 00 Praha

proti
žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 1760/18, 306 13 Plzeň

a proti
odpůrkyni:

obec Horská Kvilda,
sídlem Horská Kvilda 40, 485 01 Horská Kvilda
zastoupená Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou, advokátem,
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **A. H.**
2. **A. S.**
3. **A. H.**
4. **A. K.**
zastoupená Mgr. Michalem Gruberem, advokátem
sídlem Divadelní 616/4, 602 00 Brno
5. **M. D.**
6. **P. D.**
oba zastoupeni Mgr. Zbyškem Jarošem, advokátem
sídlem Pobočná 1395/1, 141 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. PK-RR/4894/20, a o návrhu na zrušení části územního plánu obce Horská Kvilda schváleného usnesením Zastupitelstva odpůrkyně ze dne 29. 4. 2013, který nabyl účinnosti dne 18. 5. 2013

takto:

- I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – části Územního plánu obce Horská Kvilda schváleného usnesením Zastupitelstva obce Horská Kvilda ze dne 29. 4. 2013, který nabyl účinnosti dne 18. 5. 2013, se v rozsahu týkajícím se pozemku parc. č. st. X., k. ú. X, odmítá.
- II. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – části Územního plánu obce Horská Kvilda schváleného usnesením Zastupitelstva obce Horská Kvilda ze dne 29. 4. 2013, který nabyl účinnosti dne 18. 5. 2013, se v rozsahu týkajícím se pozemku parc. č. st. X., k. ú. X, zamítá.
- III. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. PK-RR/4894/20, se zamítá.
- IV. Navrhovatel je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit odpůrkyni náklady řízení ve výši 10 200 Kč k rukám zástupce odpůrkyně Mgr. et Mgr. Michala Boušky, advokáta.
- V. Žalobce vůči žalovanému nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Žalovanému se vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- VII. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce žalobou ze dne 9. 4. 2021, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. PK-RR/4894/20 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kašperské Hory, stavební úřad (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 6. 11. 2020, č. j. 02769/2020/SU (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že ve výroku se vypouští text „podle § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona“ a ve zbytku se rozhodnutí potvrzuje. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavby „PŘÍPOJKA NN pro parcelu č. X. k.ú. X“ (dále též jen „stavební záměr“).
2. Žalobce navrhl zrušit nejen napadené rozhodnutí, ale i prvostupňové rozhodnutí a dále závazná stanoviska (i) Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 8. 2. 2019, č. j. 246/19/ZS, (ii) Správy Národního parku Šumava, odboru státní správy NP Šumava, ze dne 17. 2. 2020, zn. SZ NPS 01043/2020/3 – NPS 01415/2020, (iii) Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, oddělení územního plánování, ze dne 18. 1. 2021, č. j. PK-RR/239/21 a (iv) Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy II ze dne 22. 12. 2020, č. j. MZP/2020/510/1560 (dále společně jen „závazná stanoviska“).
3. Společně s žalobou žalobce též podal návrh na přezkum a zrušení části opatření obecné

povahy – územního plánu obce Horská Kvilda, duben 2013, nabytí účinnosti 18. 5. 2013 (dále jen „Územní plán“), a to konkrétně „v části vymezující pozemky parc. č. X. a č. X., k. ú. X, jako nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – louky a pastviny“.

II.

Žaloba a návrh na zrušení části Územního plánu

4. Žalobce po úvodním vymezení věci (čl. I. žaloby) uvedl v čl. II. žaloby žalobní body, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Podle žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích a řízeních jim předcházejících nezjistily úplný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a postupovaly tak v rozporu s principy legitimního očekávání a materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 ve spojení s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ve svém důsledku rovněž v rozporu s principem ochrany práv nabytých v dobré víře podle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu. Za druhý žalobní bod žalobce označil, že správní orgány svá rozhodnutí řádně neodůvodnily (a rovněž tak i dotčené orgány svá závazná stanoviska), tudíž napadená rozhodnutí (a rovněž závazná stanoviska) jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů a v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Následně žalobce v čl. III. žaloby vymezil návrhový bod, pro který považuje napadenou část Územního plánu za rozpornou se zákonem. Podle žalobce v rámci přípravy a schvalování územního plánu H. K. nebylo respektováno vymezení pozemků parc. č. X. a X., k. ú. X, jako zastavěné stavební pozemky podle § 2 odst. 1 písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a v rozporu s § 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona byly tyto pozemky vymezeny jako nezastavitelné, a tento postup nebyl nijak odůvodněn.
6. V čl. IV. žaloby žalobce označil postup správních orgánů za rozporný s principy legitimního očekávání a materiální pravdy. Z důvodů dále uvedených měl žalobce za to, že napadená rozhodnutí, stejně tak závazná stanoviska orgánů územního plánování a ochrany přírody byla vydána pouze na základě nezákonných podkladů, a nikoliv na základě skutečného a zákonného stavu věci. Žalobce namítal, že má na svých zastavěných stavebních pozemcích parc. č. X. a č. X., k. ú. X části původní stavby (kamenná podezdívka), jak dokládá jejich evidence v katastru nemovitostí a v řízeních předložené sdělení stavebního úřadu Městského úřadu Kašperské Hory ze dne 6. 3. 2012, zn. 512/2012, a stav se od té doby nezměnil. Jedná se tak ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona o zastavěné stavební pozemky, a toto by mělo být zohledněno v územně plánovací dokumentaci a následně v povolovacích řízeních. To se však i přes připomínky žalobce k návrhu Územního plánu a návrh žalobce na pořízení změny Územního plánu nestalo.
7. Podle žalobce správní orgány vycházely toliko ze závazných stanovisek orgánu územního plánování a orgánu ochrany přírody (včetně jim nadřízených správních orgánů), které ve svých stanoviscích vycházely toliko z Územního plánu, který je však v rozporu se zákonem, jak bylo rovněž shledáno nezákonným ze strany žalovaného ve sdělení o provedení státního dozoru ve věci územního plánování podle § 171 stavebního zákona v k. ú. X ze dne 19. 9. 2019, čj. PK/RR/3339/19, sp. zn. ZN/206/RR/19 (dále jen „sdělení o provedení státního dozoru“), v části vymezení zastavěného území obce na daných pozemcích žalobce. Žalobce namítal, že správní orgány postupovaly v řízeních

předcházejících napadeným rozhodnutím toliko formálně a nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tzn. neprověřily, jaký je stav evidence pozemku parc. č. X. v evidenci katastru nemovitostí a zda se případně na tomto pozemku nenachází stavba.

8. Žalobce měl za to, že Městský úřad Sušice, odbor výstavby a územního plánování, v závazném stanovisku ze dne 8. 2. 2019, č. j. 246/19/ZS, zn. 246/19/VYS/Mat-330, stejně tak Správa Národního parku Šumava, odbor státní správy NP Šumava, v závazném stanovisku ze dne 17. 2. 2020, zn. SZ NPS 01043/2020/3 – NPS 01415/2020, vycházely z Územního plánu. Podle Územního plánu se v případě předmětných pozemků žalobce jedná o nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – louky a pastviny. Toto bylo potvrzeno Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem regionálního rozvoje, oddělení územního plánování, ze dne 18. 1. 2021, č. j. PK-RR/239/21, a Ministerstvem životního prostředí, odborem výkonu státní správy II ze dne 22. 12. 2020, č. j. MZP/2020/510/1560. Orgán ochrany přírody nadto nesouhlasil se záměrem i z důvodu možné změny stávajícího vodního režimu pozemků. V žádném z uvedených závazných stanovisek, stejně tak jako v případě žalovaného a prvostupňového orgánu, ale nebyl zaznamenán stav evidence pozemku parc. č. X. v katastru nemovitostí, ani skutečný stav na místě, pouze bylo odkázáno na územně plánovací dokumentaci, a to přesto, že v době vydávání závazných stanovisek a poté následných rozhodnutí byla dotčeným orgánům státní správy známa skutečnost o nezákonnosti Územního plánu (viz sdělení o provedení státního dozoru). V případě orgánu ochrany přírody byl zároveň v jeho závazném stanovisku hodnocen soulad stavebního záměru s územním plánem, což je úkon, pro který nemá orgán ochrany přírody zákonnou kompetenci. V tomto směru žalobce označuje závazné stanovisko orgánu ochrany přírody za nezákonné.
9. Žalobce v této části své argumentace uzavřel, že odůvodnění v případě závazných stanovisek toliko odkazuje na Územní plán, který je však v rozporu se zákonem, a rozporu se zákonem si byly dotčené orgány s ohledem na sdělení o provedení státního dozoru plně vědomy. Poukázal i na to, že podle něj v případě nesouhlasu orgánu ochrany přírody z důvodu možné změny stávajícího vodního režimu pozemků není naprosto zjevné (a fakticky podložené a řádně odůvodněné), jak může vedením 1 m pod zemí dojít ke změně stávajícího vodního režimu pozemků.
10. V čl. V. žaloby žalobce namítal nedostatečnost odůvodnění napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí. Žalobci není zřejmé, proč správní orgány neprověřily evidenci pozemku parc. č. X. v katastru nemovitostí a rovněž existenci stavby na pozemku, a vycházely toliko ze závazných stanovisek dotčených orgánů. Správní orgány měly případně vyvolat proces řešení rozporů ve smyslu ustanovení § 136 odst. 6 správního řádu a měly (stejně jako dotčené orgány) řádně odůvodnit, proč na závazných stanoviscích případně setrvávají, jakož i proč nebyly katastrální evidence a skutečný stav pozemků prověřen. Stejně tak trpí nedostatkem odůvodnění závazné stanovisko Správy Národního parku Šumava, odbor státní správy NP Šumava, ze dne 17. 2. 2020, zn. SZ NPS 01043/2020/3 – NPS 01415/2020, stran možné změny stávajícího vodního režimu pozemků.
11. V čl. VI. žaloby žalobce odůvodnil svůj návrh na zrušení části Územního plánu. Nejprve poukázal na to, že dle evidence pozemků v katastru nemovitostí se v případě pozemků ve vlastnictví žalobce jedná o způsob využití: *zbořiště*, druh pozemku: *zastavěná plocha a nádvoří* a dále na to, že na pozemcích se nachází části původní stavby (kamenná podezdívka). Zastupitelstvo odpůrkyně vymezení zastavěného území na předmětných

pozemcích v územním plánu i přes připomínku žalobce zamítlo, ačkoliv se v době zpracování Územního plánu jednalo o stavební pozemky a žalobce na evidenci pozemků v katastru nemovitostí poukazoval (viz odůvodnění Územního plánu, bod 2 kapitoly H.1 *Vyhodnocení výsledků veřejného projednání*). Pokud Územní plán vymezil předmětné pozemky jako nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – *louky a pastviny*, stalo se tak v rozporu se zákonem. Správní orgány a dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích potom z uvedeného bez dalšího vycházely.

12. Žalobce uvedl, že incidenční přezkum opatření obecné povahy zavedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu usnesením ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36 a byl potvrzen i pro stav po novele správního řádu č. 225/2017 Sb., tzn. po 1. 1. 2018 rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019-40. Z toho žalobce dovodil, že v souladu s uvedenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je možný soudní přezkum Územního plánu společně se soudním přezkumem napadeného rozhodnutí žalovaného. Dále žalobce odkázal na sdělení o provedení státního dozoru s tím, že je třeba v územně plánovací činnosti vycházet z evidence pozemků v katastru nemovitostí a rovněž předpokládat s ohledem na princip materiální publicity katastru jejich správnost, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011 – 59.
13. K argumentaci odpůrkyně stran práva na samosprávu a výkladu právních norem žalobce uvedl, že i tak je názoru, že Územní plán by měl respektovat skutečný stav zanesený v katastru nemovitostí, což je i v souladu s legitimním očekáváním žalobce. I zastupitelstvo odpůrkyně, ač samosprávný orgán, je s ohledem na § 2 odst. 4 a § 1 odst. 1 správního řádu stavem v katastru vázáno. Pokud zastupitelstvo odpůrkyně nesouhlasilo s evidencí způsobu využití a druhu předmětných pozemků, mělo činit, jak je uvedeno ve vyjádření právního zástupce odpůrkyně ze dne 5. 11. 2019. Do dne podání žaloby však nebyl žalobce jakkoliv ze strany katastrálního úřadu upozorněn, že by stav evidence jeho pozemků v katastru nemovitostí byl v rozporu se skutečným stavem.
14. Dále žalobce uvedl, že při posuzování přípustnosti a důvodnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy, či jeho části je třeba vycházet z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, v němž soud formuloval obecný postup při přezkumu opatření obecné povahy. K tomu poznamenal, že nezpochybňuje zákonnost prvních dvou kroků a že je třeba se zabývat třetím krokem algoritmu soudního přezkumu, tedy posouzením, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Pod tento krok algoritmu podle žalobce spadá také dle již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011 – 59 otázka, zda napadené opatření obecné povahy vyhovuje zákonným požadavkům na odůvodnění, resp. zda je přezkoumatelné. Nicméně, odpůrkyně se v odůvodnění napadeného Územního plánu při posuzování charakteru předmětných pozemků vůbec nezabývala a pominula § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, které má zásadní význam pro úvahu, zda mají být pozemky žalobce zahrnuty do zastavěného území.
15. Žalobce uzavřel, že závěr odpůrkyně, že předmětné pozemky nemohou být zahrnuty do zastavěného území, nemá dostatečnou oporu v odůvodnění a je zároveň nezákonný, neboť odpůrkyně nehodnotila tyto pozemky z hlediska ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. V tomto smyslu a v tomto rozsahu žalobce považoval Územní plán za nezákonný, protože má být nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

16. K žalobě žalobce doložil, vedle textové části a odůvodnění Územního plánu, následující listiny: (i) návrh na pořízení změny územního plánu H. K. ze dne 19. 11. 2019, (ii) fotografie části stavby na pozemcích parc. č. X. a č. X., k.ú. X, (iii) sdělení o provedení státního dozoru ve věci územního plánování podle § 171 stavebního zákona v k.ú. X ze dne 19. 9. 2019, (iv) výpis z katastru nemovitostí k 1. 12. 2010 týkající se předmětných pozemků a (v) vyjádření právního zástupce odpůrkyně ze dne 5. 11. 2019.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě a k návrhu na zrušení části Územního plánu

17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 5. 2021 (doručeném soudu dne 12. 5. 2021) navrhl zamítnutí žaloby.
18. Žalovaný poté, co zrekapituloval obsah žaloby, odkázal na § 149 odst. 1 správního řádu a § 4 odst. 2 stavebního zákona, z nichž podle názoru žalovaného vyplývá, že stavební úřad byl povinen respektovat nesouhlasná závazná stanoviska, která byla v územním řízení o umístění stavby přípojky vydána, a dále byl povinen postupovat podle § 149 odst. 6 správního řádu, neprovádět další dokazování a žádost zamítnout. Vzhledem k tomu, že žalobce v odvolání napadl obě nesouhlasná závazná stanoviska, postupoval žalovaný v souladu s ustanovením § 149 odst. 7 správního řádu, vyžádal si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od orgánu nadřízeného orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska a na základě těchto přezkumných závazných stanovisek rozhodl v odvolacím řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zhodnotil přezkoumatelnost přezkumných závazných stanovisek a neshledal důvody k tomu, aby si od příslušných orgánů vyžádal vydání nových přezkumných závazných stanovisek.
19. Dále žalovaný uvedl, že v daném případě nebylo možné postupovat podle § 136 odst. 6 správního řádu, podle kterého se postupuje při řešení rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, týkajících se řešení otázky, jež je předmětem rozhodování. V daném řízení nebyly mezi stavebním úřadem a příslušnými dotčenými orgány žádné rozpory. To, že dotčený orgán vydá nesouhlasné závazné stanovisko, není rozpor, který by bylo možné řešit podle § 136 odst. 6 správního řádu. Povinností dotčeného orgánu je hájit příslušný veřejný zájem, a pokud dotčený orgán dojde k závěru, že projednávaný záměr daný veřejný zájem porušuje, je povinen vydat nesouhlasné závazné stanovisko a správní orgán, který vede příslušné řízení, je povinen nesouhlasné závazné stanovisko respektovat.
20. Závěrem žalovaný označil uplatněné žalobní námitky za nedůvodné, trval na tom, že jeho postup byl v souladu s právními předpisy, a proto navrhl, aby soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. Žalovaný se dále samostatným podáním datovaným 10. 5. 2021 a doručeným soudu dne 11. 5. 2021 vyjádřil k návrhu na zrušení části Územního plánu tak, že plně odkázal na výzvu ke zjednání nápravy ve věci nezákonného vymezení zastavěného území v Územním plánu na pozemcích parc. č. X. a X. v k. ú. X, č. j. PK-RR/3337/19 ze dne 19. 9. 2019, která byla součástí soudu poskytnutého spisu sp. zn. ZN/206/RR/19. K uvedenému doplnil, že v dané výzvě vysvětlil problematiku vymezování zastavěného území v územně plánovací dokumentaci a že z důvodu nezákonného vymezení uvedených pozemků v Územním plánu vyzval odpůrkyni ke zjednání nápravy. Měl za to, že je nezbytné provést aktualizaci zastavěného území obce dle § 58 odst. 3 stavebního

zákona. Závěrem zdůraznil, že toto vyjádření nepředložil v procesním postavení žalovaného, ale jako orgán nadřízený příslušnému orgánu územního plánování.

IV.

Vyjádření odpůrkyně k návrhu na zrušení části Územního plánu

22. Odpůrkyně ve svém vyjádření ze dne 14. 5. 2021 (doručeném soudu téhož dne) uvedla, že návrh je zčásti nepřipustný a v ostatním nedůvodný.
23. V souvislosti s namítanou částečnou nepřipustností žalobcova návrhu odpůrkyně poukázala na to, že předmětný návrh byl podán v rámci režimu incidenčního přezkumu, když tak žalobce učinil v návaznosti na napadené rozhodnutí žalovaného. Ovšem žalobcův návrh směřující vůči Územnímu plánu se týká i dalšího pozemku ve vlastnictví žalobce, a to pozemku parc. č. st. X. v k.ú. X, na kterém ale neměla být umístěna žádná stavba v rámci předmětného územního řízení, z něhož vzešla žalobou napadená rozhodnutí. Odpůrkyně s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 3. 2021, č. j. 62 A 6/2020 – 168 ve spojení s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36 namítla, že incidenční přezkum nemá sloužit jako prostředek k obcházení zmeškání jednoleté (dříve tříleté) lhůty pro podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. Je tím i zcela logicky bráněno otevření možnosti napadat aplikovaný územní plán v libovolné části, a tedy bez bezprostředního vztahu k rozhodnutím správních orgánů, jejichž vydání je jednou z podmínek pro podání návrhu na provedení incidenčního přezkumu. Obdobný náhled je dle odpůrkyně vyjádřen též v související komentářové literatuře. Ve věci žalobce správní orgány užily Územní plán (jím stanovenou územně plánovací regulaci) toliko v tom rozsahu, který dopadá na žalobcův pozemek parc. č. st. X., nikoli již v rozsahu dopadajícím na pozemek parc. č. st. X. Z toho odpůrkyně dovodila, že směřuje-li návrh výslovně též k pozemku parc. č. st. X., k.ú. X, jedná se o návrh nepřipustný a je tedy namístě jej v daném rozsahu odmítnout.
24. K nedůvodnosti zbývajících částí žalobcova návrhu odpůrkyně uvedla, že předně považuje za podstatné, že předmětný návrh směřuje ke zrušení Územního plánu v části *„vymezující pozemky parc. č. X. a č. X., k.ú. X, jako nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – louky a pastviny“*, tedy tento návrh se netýká otázky vymezení zastavěného, resp. nezastavěného území, což je něco jiného než vymezení ne/zastavitelných ploch. I pokud je totiž nějaký pozemek zahrnut do zastavěného území, neznamená to, že se musí automaticky jednat o pozemek, který bude spadat do plochy zastavitelné. Jestliže se tedy žalobce odkazuje na to, že snad jeho pozemek parc. č. st. X. [obdobně platí ve vztahu k pozemku parc. č. st. X.] byl chybně začleněn do území nezastavěného, pak to ničeho neříká o tom, že v případě začlenění do území zastavěného musela být na tomto pozemku vymezena jiná plocha než plocha s funkčním využitím NP – louky a pastviny. Přitom právě tento typ funkčního využití plně odpovídá faktické situaci v místě. Navíc lze odkázat na odůvodnění územního plánu, a to v části vypořádání připomínky žalobce (str. 29), kde se uvádí, že: *„Dle stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny se na předmětných pozemcích a v jejich bezprostředním okolí vyskytují přírodní stanoviště, která jsou předmětem ochrany EVL Šumava, konkrétně se jedná o stanoviště 7140 – Přechodová rašeliniště a třasoviště a prioritní stanoviště 6230 – Druhově bohaté smilkové louky na silikátových podložích v horských oblastech. V bezprostředním okolí dotčených pozemků se také vyskytují zvláště chráněné druhy rostlin.“* Odpůrkyně též poukázala na to, že žalobce v návrhu uvádí, že orgán ochrany přírody s

jeho stavebním záměrem nesouhlasil i z důvodu možné změny vodního režimu dotčených pozemků.

25. Podle odpůrkyně je tedy zcela zřejmé, že pro pozemek žalobce ani nebylo možné vymezit zastavitelnou plochu, neboť k takovému návrhu územně plánovací dokumentace by bylo ze strany dotčeného orgánu jistě vydáno negativní stanovisko. Odpůrkyně měla za jednoznačné, že i kdyby byl pozemek zahrnut do zastavěného území, pro což však nebyly při vydání územního plánu splněny podmínky, jiné řešení ohledně vymezení funkční (ne/zastavitelné) plochy by přijato nebylo a ani být nemohlo. Zároveň platí, že závěrečný návrh žalobce ani nesměřuje k částečnému zrušení vymezení zastavěného území; týká se pouze vymezení zastavitelné plochy s určenou funkcí, které zde plně odpovídá situaci v místě, stanovisku dotčeného orgánu i vůli odpůrkyně.
26. Odpůrkyně dále poukázala na to, že zastavěné území bylo vymezeno v Územním plánu dle stavu před nabytím jeho účinnosti, tj. dle stavu před 18. 5. 2013. Jak plyne z odpůrkyní doloženého dokumentu, údaje o druhu pozemku a způsobu jeho využití byly do současné podoby evidence katastru nemovitostí (zastavěná plocha a nádvoří – zbořiště) změněny až na základě žádosti právního předchůdce žalobce, která byla datována dnem 13. 3. 2014. Původně se dle evidence katastru nemovitostí jednalo o pozemek s evidovaným druhem pozemku: ostatní plocha. Je tedy zřejmé, že napadený územní plán byl i v rozsahu nevymezení zastavěného území na pozemku parc. č. st. X., k.ú. X, vydán v souladu s tehdejší stavem evidence katastru nemovitostí a potažmo v souladu s právní úpravou.
27. Na základě uvedených skutečností odpůrkyně dospěla k závěru, že návrh je v části, ve které je přípustný, nedůvodný. Proto navrhla, aby soud návrh v části týkající se pozemku parc. č. st. X., k. ú. X odmítl a ve zbývající části zamítl. Odpůrkyně též uplatnila požadavek na náhradu nákladů řízení, a to s poukazem na to, že je poměrně malou obcí, a na jí specifikovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu.
28. Ke svému vyjádření odpůrkyně doložila ohlášení změny údajů o pozemku k zápisu do katastru nemovitostí, včetně přílohy, který dne 13. 3. 2014 podal u příslušného katastrálního úřadu pan V. Š. ohledně pozemků parc. č. st. X. a X., k. ú. X

V.

Replika a duplika

29. K vyjádření odpůrkyně podal žalobce repliku ze dne 31. 5. 2021, ve které se vyjádřil jak k námitce o částečné nepřípustnosti návrhu, tak i k námitce nedůvodnosti návrhu.
30. K námitce odpůrkyně o částečné nepřípustnosti návrhu žalobce uvedl, že pozemek parc. č. st. X. je stejného charakteru jako pozemek parc. st. X., ke kterému se váže umístění stavebního záměru. Oba stavební pozemky tvoří jeden funkční celek a jejich vzájemná spojitost byla potvrzena i v rámci komplexních pozemkových úprav katastru X, kdy mezi nimi byla za účelem užívání vytvořena propojovací účelová komunikace na pozemku parc. č. X. Nezákonnost nevymezení zastavěného území v Územním plánu byla prokázána u obou pozemků. V rámci nápravy nezákonného stavu a předejití dalšímu nezákonnému rozhodnutí ve spojitosti s pozemkem parc. č. st. X. je navrhováno zrušení rovněž části územního plánu i v případě pozemku parc. č. st. X. Nejedná se tedy o zneužívání institutu incidenčního přezkumu, ale o odstranění zjevné nezákonnosti.
31. K námitce odpůrkyně o nedůvodnosti předmětného návrhu žalobce nejprve uvedl, dotčený orgán ochrany přírody a krajiny nepředložil žádný relevantní doklad o výskytu

přírodních stanovišť na pozemcích parc. č. st. X. a parc. č. st. X. Je velmi nepravděpodobné, že by se na pozemcích, které jsou prokazatelně již od roku 1795 stavebními parcelami se stavbami, nacházela smilková louka, či dokonce rašelinisté s třasovištěm. Dále žalobce argumentoval, že stanoviskem orgánu ochrany přírody a krajiny, vydaným v rámci pořizování územně plánovací dokumentace, nemůže být ovlivněn charakter, účel a způsob užívání stavebních pozemků, vymezených do zastavěného území obce, a v důsledku tak nemá negativní stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny vliv na územním plánem stanovené funkční vymezení stavebních pozemků zahrnutých do zastavěného území obce. Podle žalobce nelze ani vzájemně zaměňovat pojmy „zastavěné“ a „zastavitelné“ území. Poté žalobce odkázal na to, že v případě obou pozemků parc. č. st. X. a parc. č. X. se jednalo o „Parcelní skupinu Pozemkový katastr - stavební“. Příslušné opatření Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, které bylo účinné v té době, rozlišovalo skupiny parcel bývalého pozemkového katastru stavební a pozemkové. V době zpracovávání Územního plánu se proto podle žalobce v případě pozemků parc. č. st. X. a parc. č. st. X. jednalo o zastavěné stavební pozemky, v souladu s § 62 odst. 1 katastrálního zákona evidované v katastru zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru. Toto mělo být zohledněno v územně plánovací dokumentaci a následně v povolovacích řízeních.

32. Odpůrkyně k replice žalobce podala ještě dupliku ze dne 14. 6. 2021.
33. K otázce částečné nepřípustnosti návrhu odpůrkyně uvedla, že se neztotožňuje s pohledem žalobce na možnost rozšiřovat incidenční přezkum i na pozemky, které nebyly předmětem podkladového rozhodnutí správního orgánu, když by se v zásadě už jednalo o přezkum abstraktní. Žalobci nic nebránilo, aby požádal o umístění stavby též na pozemku parc. č. st. X. Na uvedeném nic nemění existence „mezipozemku“ parc. č. X. ve vlastnictví ČR. Jak je zřejmé z náhledu např. do ortofoto mapy volně dostupné v aplikaci nahlížení do katastru nemovitostí, žádná cesta, natož účelová komunikace, se na daném pozemku nenachází. Zároveň není zřejmé, z čeho navrhovatel usuzuje na funkční propojenost pozemků. Žalobce sice opakuje svou úvahu o údajně nezákonném vymezení zastavěného území v napadeném územním plánu, avšak opomíjí, že jím formulovaný petit směřuje k regulaci ne/zastavitelnosti pozemku.
34. K otázce nedůvodnosti návrhu odpůrkyně uvedla, že jí nepřísluší hodnotit či dokonce přehodnocovat obsah stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, neboť je pro něj v rámci pořizování územního plánu závazným podkladem ve smyslu § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Není však nic zvláštního na tom, že předmětné přírodní stanoviště vzniklo na místě, které bylo dle všeho po řadu let nevyužito a nezastavěno a kde se tak mohla příroda volně prosadit. Z již odkazovaných ortofoto map je zjevné, že se na pozemku nenachází žádná stavba, která by takovému přirozenému vývoji a vzniku přírodních stanovišť bránila. Územní plán vycházel z dostupné evidence a podkladů. Podle odpůrkyně se nelze ztotožnit ani s argumentací žalobce ohledně povahy stanoviska dotčeného orgánu. Pokud by měla obec zájem vymezit v rámci pořizování územního plánu či jeho změny na konkrétních pozemcích plochy pro zástavbu a dotčený orgán by k takovému záměru vydal negativní stanovisko, obec by nemohla takové stanovisko volně překonat vlastní úvahou. To platí i v případě, že by pozemek byl zařazen do zastavěného území a řešilo by se „pouze“ stanovení jeho funkčního využití co do zastavitelnosti a jejích podmínek. V daném místě se žádné budovy nenacházely, tudíž je možné se zabývat pouze tím, zda se v době vydání územního plánu jednalo o stavební parcelu. Stavební parcelou přitom je pozemek evidovaný v druhu pozemku zastavěná

plocha a nádvoří [§ 2 písm. c) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů; shodně též § 27 písm. c) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění před pozbytím účinnosti]. Podle odpůrkyně je neoddiskutovatelné, že pozemek žalobce nebyl v době vydání napadeného územního plánu veden s druhem pozemku zastavěná plocha a nádvoří, neboť byl veden jako ostatní plocha. Další odkazy žalobce mj. na interní opatření ČÚZK, které jistě nemůže bez dalšího překonat zákonnou úpravu a k němuž žalobce nic blíže nedokládá, jsou pak liché. Stejně tak postrádá relevanci odkaz navrhovatele na § 62 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, a to již z toho prostého důvodu, že nabyl účinnosti až 1. 1. 2014, tj. po nabytí účinnosti napadeného územního plánu. Ani vlastní znění odkazovaného ustanovení přitom nesvědčí ve prospěch závěrů žalobce.

35. Podáním ze dne 24. 6. 2021 žalobce doplnil svou repliku o úřední kopie historických výpisů z katastru nemovitostí, včetně úředního překladu německy psaných informací o pozemcích parc. č. X. a X., k. ú. X, a dále historické katastrální mapy z vyznačením pozemků parc. č. X. a X., k. ú. X

VI.

Osoby zúčastněné na řízení

36. Soud učinil dne 27. 4. 2021 výzvu potenciálním osobám zúčastněným na řízení (v návaznosti na opatření předsedy senátu o doručení vyvěšením na úřední desce soudu a odpůrkyně), přičemž ve stanovené lhůtě do 10. 5. 2021 soudu písemně oznámilo šest v rubrice uvedených osob svůj zájem účastnit se předmětného řízení. Žalobce žádnou potenciální osobu zúčastněnou na řízení neoznačil a ze správního spisu žádá další potenciální osoba zúčastněná na řízení nevyplývala.
37. Žádná z osob zúčastněných na řízení se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřila.

VII.

Průběh řízení

38. O podané žalobě, včetně návrhu na zrušení napadené části Územního plánu, soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci řízení s tím výslovně shodně souhlasili (žalovaný ve vyjádření ze dne 10. 5. 2021, č. l. 100, odpůrkyně ve vyjádření ze dne 14. 5. 2021, č. l. 102 a žalobce v replice ze dne 31. 5. 2021, č. l. 116).
39. S ohledem na skutečnost, že žalobce spojil návrh na zrušení napadené části Územního plánu se správní žalobou směřující proti napadenému rozhodnutí a domáhal se tzv. incidenčního přezkumu předmětného opatření obecné povahy (žalobce tvrdí, že Územní plán byl podkladem pro závazná stanoviska, která byla podkladem pro prvostupňové a napadené rozhodnutí), je dána akcesorická povaha tohoto návrhu ve vztahu k předmětné žalobě. Soud proto nejprve ověřil podmínky řízení o žalobě směřující proti napadenému rozhodnutí.
40. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 2. 2021 a žaloba byla soudu doručena dne 9. 4. 2021, tudíž zákonná lhůta 2 měsíců byla dodržena), osobou k tomu oprávněnou (žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí), žalovaný je pasivně legitimován (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí), po vyčerpání

řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí není odvolání přípustné) a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.

41. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby, včetně návrhu na zrušení napadené části Územního plánu.

VIII.

Posouzení návrhu na zrušení napadené části Územního plánu

42. Soud se nejprve zabýval posouzením návrhu žalobce na zrušení napadené části Územního plánu, neboť Územní plán byl podkladem pro napadená správní rozhodnutí, jakož i závazná stanoviska, z nichž správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely.
43. Napadený Územní plán schválilo zastupitelstvo obce H. K. usnesením ze dne 29. 4. 2013 a vydalo jej veřejnou vyhláškou ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4/2013. Dnem své účinnosti (18. 5. 2013) Územní plán nahradil předchozí územní plán schválený zastupitelstvem odpůrkyně ze dne 28. 3. 1997, č. j. II/97, ve znění změny č. 1 účinné od 27. 5. 2000 a změny č. 2 účinné od 21. 12. 2004 (dále jen „*Předchozí územní plán*“).
44. Žalobce se svým návrhem domáhá zrušení Územního plánu „*v části vymezující pozemky parc. č. X. a č. X., k. ú. X, jako nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – louky a pastviny*“.
45. Soud předesílá, že předmětný návrh žalobce kromě obecných náležitostí splňoval i náležitosti ve smyslu § 101b odst. 2 s. ř. s., tudíž soud měl návrh za projednatelný.
46. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. V projednávané věci žalobce tvrdil a doložil, že je vlastníkem předmětných pozemků, tj. pozemku parc. č. st. X., k. ú. X (dále též jen „*Pozemek X.*“) a pozemku parc. č. st. X., k. ú. X (dále též jen „*Pozemek X.*“). Protože tyto pozemky podléhají regulaci dané Územním plánem, je žalobce aktivně legitimován k podání předmětného návrhu.
47. Pasivní legitimace odpůrkyně je dána tím, že se jedná o obec, jejíž zastupitelstvo Územní plán schválilo a vydalo (srov. právní větu v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, že *v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. o zrušení územního plánu je odpůrcem obec, jejíž zastupitelstvo územní plán vydalo*).
48. Z hlediska dalšího posouzení žalobcova návrhu na zrušení napadené části Územního plánu je určující ta skutečnost, že v projednávané věci se jedná o případ tzv. incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s.
49. Soud v dané souvislosti nejprve odkazuje na právní větu z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 36, podle které: „Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez

ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.“.

50. Z hlediska posouzení včasnosti předmětného návrhu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2019, č. j. 8 As 63/2019 – 40, v němž kasační soud dospěl k závěru, že „*ani změna právní úpravy zákonem č. 225/2017 Sb. nevyloučila možnost „incidenčního“ přezkumu v návaznosti na podanou žalobu proti rozhodnutí, nezákonnému zásahu nebo nečinnosti, ve kterých bylo opatření obecné povahy užito. I po novele soudního řádu správního tak zůstává zachována možnost „incidenčního“ přezkumu ve lhůtě pro podání žaloby podle § 101a odst. 1 věta druhá. Lhůta jeden rok, která omezuje „abstraktní“ přezkum opatření obecné povahy, se pro přezkum „incidenční“ neužije.*“ (shodně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 351/2019 – 142, ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 428/2018 – 34 nebo ze dne 20. 11. 2020, č. j. 5 As 46/2019 – 27).
51. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba hodnotit návrh žalobce na přezkum napadené části Územního plánu jako včasný, neboť byl podán ve lhůtě pro společně podanou správní žalobu proti napadenému rozhodnutí.

(i) K odmítnutí části návrhu

52. Akcesorická povaha návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy je dále stěžejní i pro určení, v jakém rozsahu lze v projednávaném řízení věcně přezkoumat Územní plán, když nelze připustit, aby tímto postupem byla obcházena zákonná pravidla pro abstraktní přezkum opatření obecné povahy, zejména pak časové omezení tohoto přezkumu. Z ustanovení § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. totiž vyplývá podmínka pro přípustnost incidenčního přezkumu, podle které se musí jednat pouze o tu část opatření obecní povahy, která posloužila jako podklad pro správní rozhodnutí, jehož přezkumu se žalobce (navrhovatel) domáhá svou správní žalobou (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 101a, bod 20., dostupný v právním informačním systému ASPI).
53. V projednávané věci není sporu o tom, že stavební záměr, který byl předmětem napadeného rozhodnutí (resp. prvostupňového rozhodnutí), se týká pouze Pozemku X. Žalobce tuto skutečnost nikterak nezpochybnil a k námitce odpůrkyně o nepřipustnosti návrhu v části Pozemku X. uvedl, že Pozemek X. je stejného charakteru jako Pozemek X., ke kterému se váže umístění stavebního záměru, a že oba pozemky tvoří funkční celek. Soud se plně ztotožňuje s názorem odpůrkyně, že nebyl-li Územní plán v části Pozemku X. použit jako podklad pro předmětná rozhodnutí správních orgánů, jež žalobce svou žalobou učinil předmětem soudního přezkumu, pak v tomto rozsahu žalobcova návrhu není splněna zákonná podmínka pro přípustnost incidenčního přezkumu ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Žalobcem tvrzená (ovšem nikterak doložená) funkční spojitost obou pozemků je v tomto ohledu irelevantní. Soud souhlasí s odpůrkyní i v tom, že žalobce mohl, stejně jako to učinil v případě Pozemku X., podat konkrétní žádost o umístění stavby na Pozemku X. (a tím všem zúčastněným ozřejmit své úmysly s tímto pozemkem), čímž by se mu otevřela cesta k případnému incidenčnímu přezkumu Územního plánu i v rozsahu regulace na Pozemku X. Žalobce ovšem tak neučinil, a tudíž soud nemůže v této části žalobcův návrh věcně přezkoumat, neboť by připustil obcházení zákonných podmínek pro abstraktní přezkum předmětného opatření obecné povahy. Ostatně žalobce již v době pořizování Územního plánu usiloval o zařazení Pozemku X. mezi zastavitelné plochy, s čímž ale neuspěl, ovšem návrh na abstraktní přezkum této části Územního plánu nepodal. Soud v dané souvislosti odkazuje na obdobné závěry ohledně (ne)připustnosti incidenčního přezkumu

opatření obecné povahy vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 3 As 91/2019 – 32.

54. V návaznosti na výše uvedené soud ve výroku I. tohoto rozsudku odmítl žalobcův návrh na zrušení části Územního plánu v rozsahu Pozemku X. jako nepřipustný (srov. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

(ii) K zamítnutí zbývajících částí návrhu

55. Soud se dále zabýval věcným posouzením důvodnosti zbývajících částí předmětného návrhu, tedy návrhem na zrušení části Územního plánu v rozsahu Pozemku X. Soud ve svém posouzení vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
56. Podle § 101b odst. 3 s. ř. s. *při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.*
57. Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. *při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.*
58. Podle § 101d odst. 2 věty první a druhé s. ř. s. *dojde-li soud k závěru, že opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem, opatření obecné povahy nebo jeho části zruší dnem, který v rozsudku určí. Není-li návrh důvodný, soud jej zamítne.*
59. Podle § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona *zastupitelstvo obce vydává v samostatné působnosti územní plán.* V § 18 a § 19 stavebního zákona jsou stanoveny cíle a úkoly územního plánování. Obsah a účel územního plánu je upraven v § 43 stavebního zákona. Z těchto zákonných ustanovení lze dovodit, že bude existovat nespočet řešení území, která budou mnohdy odlišná, a přesto budou odpovídat zákonem stanoveným kritériím. Podle čl. 101 odst. 4 Ústavy České republiky *stát může zasahovat do činnosti územních samosprávních celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem.* Právě uvedené potvrzuje i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51).
60. Ustálenou judikaturu týkající se postupu při soudním přezkumu opatření obecné povahy Nejvyšší správní soud shrnul ve svém rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 As 306/2020 – 45 následovně:

„[15] Postup při soudním přezkumu OOP byl zdejší soudem opakovaně řešen. Z jeho judikatury vyplývá tzv. algoritmus přezkumu opatření obecné povahy (viz např. rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudky). Tento algoritmus spočívá v pěti krocích, a to zkoumání, zda za první, je dána pravomoc správního orgánu vydat opatření obecné povahy; za druhé, zda správní orgán při vydávání opatření obecné povahy nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání ultra vires); za třetí, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem; za čtvrté, zda je opatření obecné povahy co do obsahu v rozporu se zákonem (materiální kritérium); a za páté v přezkumu obsahu vydaného opatření obecné povahy z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti regulace). V rámci pátého kroku popsaného algoritmu, tj. při přezkumu proporcionality územního plánu, jsou správní soudy povinny zkoumat, zda má zásah ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, zda je zásah činěn v nezbytně nutné míře, zda je zásah činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, zda je zásah činěn nediskriminačním způsobem a zda je

zásah činěn s vyloučením libovůle (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 195/2015 - 55, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016 - 85).“

61. Roli správního soudu v rámci přezkumu procesu tvorby územního plánu popsal Nejvyšší správní soud v již odkazovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120 následovně: *„V rámci soudní kontroly procesu tvorby územního plánu (jeho změny) v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. soud zkoumá, zda jsou vůbec dány podmínky k zásahu územního plánu do vlastnických práv určité osoby. Soud tedy především zkoumá, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle. Shledá-li soud, že některá z uvedených kumulativních podmínek není splněna, je to zásadně důvodem pro zrušení územního plánu v té části, jež s dotýčným zásahem souvisí, umožňuje-li takto omezený zásah soudu do územního plánu charakter tohoto plánu jakož i povaha nepřipustného zásahu. Shledá-li naopak soud, že všechny uvedené podmínky pro zásah byly naplněny, není to důvodem ke zrušení územního plánu ani tehdy, jedná-li se o omezení ve větší než spravedlivé míře. Otázka, zda byla poskytnuta či závazně přislíbena kompenzace, je pro účely posuzování zákonnosti územního plánu irelevantní, neboť se v rámci procedury pořizování územního plánu neřeší; jde o otázku relativně samostatnou. Není proto ani věcí soudu rozhodujícího o zákonnosti územního plánu, aby se zabýval tím, zda zásah překročil spravedlivou míru, anebo nikoli; soud se omezí pouze na posouzení dodržení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu.“*
62. V projednávané věci soud považuje za potřebné též poukázat na judikaturu relevantní pro vymezení limitů přezkumné činnosti soudu ve vztahu k předmětnému návrhu na zrušení části Územního plánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2019, č. j. 3 As 160/2017 – 95 charakterizoval jeden z limitů ovládajících přezkumnou činnost správních soudů, a to nejen v případě posuzování opatření obecné povahy, následovně: *„Jedná se o uplatnění dispoziční zásady, na kterou zcela přiléhavě upozornil městský soud. Nejvyšší správní soud v souvislosti s provedením pětistupňového přezkumného algoritmu OOP již dříve konstatoval, že „[k] tomuto algoritmu [...] poznamenává, že je v rámci své přezkumné činnosti v souladu s dispoziční zásadou zásadně (tedy s výjimkami, které do budoucna může dovodit judikatura) vázán návrhem. Soud tedy nesmí překročit návrh, který učinil navrhovatel.“ (viz rozsudek č. j. 1 Ao 1/2005 – 98; důraz přidán). Uvedené ostatně vyslovuje sám soudní řád správní v § 101d odst. 1, podle něhož je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu. Ačkoliv není uplatnění dispoziční zásady zcela bezvýjimečné, neboť, jak poznamenal již městský soud, platí, že v důsledku přiměřeného použití § 76 s. ř. s. se otevírá možnost zrušit OOP pro nedostatek pravomoci či působnosti správního orgánu pro jeho vydání, a dále také per analogiam pro nepřezkoumatelnost, neznámá to, že by tyto připuštěné výjimky vedly k popření dispoziční zásady jako takové. Jinými slovy, kromě zmíněných výjimek je to stále navrhovatel, kdo určuje rozsah a důvody přezkumu opatření obecné povahy a správní soud je při jeho realizaci tímto návrhem vázán.“*
63. V projednávané věci žalobce v žalobě výslovně uvedl, že nezpochybňuje zákonnost prvních dvou kroků a že je třeba se zabývat třetím krokem algoritmu soudního přezkumu, tedy posouzením, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Žalobce namítal, že odpůrkyně se v odůvodnění napadeného Územního plánu při posuzování charakteru Pozemků vůbec nezabývala a pominula § 2

odst. 1 písm. c) stavebního zákona, které má zásadní význam pro úvahu, zda mají být pozemky žalobce zahrnuty do zastavěného území, a že v tomto smyslu a v tomto rozsahu má být Územní plán nezákonný, protože je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Naopak žalobce proti obsahu Územního plánu nenamítal nic z hlediska jeho proporcionality. Soud se proto ve svém přezkumu napadené části Územního plánu zaměřil na takto žalobcem vymezený rozsah, jímž byl ve svém posouzení vázán.

64. Ze spisu Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a plánování, z pořizování Územního plánu, jenž soudu poskytl žalovaný, soud zjistil, že žalobce v rámci pořizování Územního plánu podal dne 7. 1. 2013 námitku proti návrhu územního plánu č. j.: ÚP H. K.-návrh/10/2012/veř., ve které požadoval, aby byly stavební parcely pozemkového katastru v katastrálním území X PK st. X. a PK X. určeny jako plochy k bydlení, BV 2 – bydlení venkovské, když sdělil svůj záměr na parcele PK st. X. obnovit původní objekt pro trvalé bydlení a na parcele PK st. X. zřídit doplňkovou stavbu k objektu trvalého bydlení (garáž, sklad palivového dřeva). Žalobce k uvedenému požadavku doplnil, že předmětné parcely získal dne 20. 12. 2012 v nabídce Pozemkového fondu, ovšem z administrativních důvodů ještě nebyl dokončen převod vlastnictví na žalobce. Žalobce ovšem nenamítal, že by se v případě předmětných pozemků mělo jednat o zastavěné stavební parcely, resp. že by ve zjednodušené evidenci pozemkového katastru byl chybný zápis *ostatní plocha* u druhu těchto pozemků a že by se na těchto pozemcích měla nacházet stavba – zbořeniště.
65. Z textové části Územního plánu (odůvodnění) soud zjistil, že o námitce žalobce bylo rozhodnuto tak, že námitku je nutno považovat za připomínku, neboť žalobce nebyl zapsán v katastru nemovitostí jako vlastník předmětných pozemků. Námitka (připomínka) nebyla v Územním plánu zohledněna. Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno následovně: *„Vlastníci pozemků a staveb mohou uplatnit námitky, ale jen v rozsahu, v jakém jsou jejich pozemky či stavby dotčeny návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch. Případné další části podání je nutno považovat ze připomínky. V současné době je vlastníkem Pozemkový fond ČR, Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha. Výše zmíněné parcely měl získat p. T. v nabídce Pozemkového fondu, ale do termínu veřejného projednání nejsou v KÚ přepsány na nového vlastníka. Tyto pozemky nebyly zahrnuty do schváleného Zadání ÚP. Dle stanoviska dotčeného orgánu ochrany přírody a krajiny se na předmětných pozemcích a v jejich bezprostředním okolí vyskytují přírodní stanoviště, která jsou předmětem ochrany EVL Šumava, konkrétně se jedná o stanoviště 7140 – Přechodová rašeliniště a trásoviště a prioritní stanoviště 6230 – Druhově bohaté smilkové louky na silikátových podložích v horských oblastech. V bezprostředním okolí dotčených pozemků se také vyskytují zvláště chráněné druhy rostlin. Zařazení uvedených pozemků mezi zastavitelné plochy a jejich případné zastavění stavbou pro bydlení včetně souvisejících staveb a následné užívání by znamenalo závažné a nevratné poškození uvedených přírodních stanovišť vyskytujících se v této lokalitě. Ve vztahu k ochraně krajinného rázu dle § 12 ZOPK je nevhodné zařazení zcela nové zastavitelné plochy v lokalitě, jež si doposud udržela rozvolněný charakter s harmonickým vztahem urbanizovaných ploch a krajinného rámce, došlo by k významnému zahuštění struktury a narušení rozptýleného charakteru osídlení. Předložený návrh ÚPO je navržen s ohledem na zachování jedinečné a neopakovatelné urbanisticko – krajinářské kompozice, vycházející z dochovaných – zejména přírodních – hodnot krajinného rázu; vychází ze schváleného zadání ÚPO deklarujícího principiální požadavek nenavrhovat žádné nové zastavitelné plochy nad rámec stávajícího zastavěného a zastavitelného území již vymezeného předchozí územně*

plánovací dokumentací obce s ohledem na zachování jedinečného fenoménu sídla s typickou roztroušenou zástavbou. Na základě uvedených skutečností Zastupitelstvo obce a orgán ochrany přírody nesouhlasí s požadavkem na zařazení pozemků p.č.(PK) st.X. a X. v k.ú. X mezi zastavitelné plochy.“

66. Soud dále ze spisu Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování, z pořizování Územního plánu (složka průzkumy a rozborů/technická pomoc ke zpracování územního plánu – 11/2010) ve spojení s obsahem Územního plánu zjistil, že předmětné pozemky nebyly ani v Předchozím územním plánu evidovány jako zastavěné plochy, tudíž Územní plán ve vztahu k Pozemkům X. a X. pouze zachoval *status quo*, a to z výše popsaných důvodů obsažených v odůvodnění rozhodnutí o námitce žalobce uplatněné již při pořizování Územního plánu v roce 2013. Uvedené bylo potvrzeno obsahem změny č. 2 Předchozího územního plánu, kterou k dotazu soudu předložila odpůrkyně.
67. Z katastru nemovitostí vyplynulo, že v případě Pozemku X. [pouze ten byl předmětem věcného přezkumu soudu] se v současnosti uvádí jako druh pozemku: *zastavěná plocha a nádvoří* a jako způsob využití: *zbořeniště*. Odpůrkyní však bylo ve vyjádření ze dne 14. 5. 2021 namítáno, že tento stav evidence v katastru nemovitostí je dán až od roku 2014, kdy příslušný katastrální úřad provedl změnu v evidenci u původně evidovaného druhu pozemku jako *ostatní plocha*, když tuto změnu inicioval pan V. Š. ve svém ohlášení údajů o změně pozemku ze dne 13. 3. 2014 (žalobce tuto skutečnost v navazující replice ze dne 31. 5. 2021 nezpochybnil). Mezi přílohami k námitce žalobce ze dne 7. 1. 2013 proti návrhu Územního plánu, jež byla součástí výše uvedeného spisu Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování, byly též výpisy z katastru nemovitostí pořízené dne 2. 1. 2013 a 8. 1. 2013, z nichž vyplývá, že Pozemek X. (společně s Pozemkem X.) byl v dané době evidován jako parcela zjednodušené evidence pod parcelním číslem X. a druh pozemku *ostatní plocha*.
68. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce již v roce 2013, kdy byl pořizován Územní plán, usiloval o to, aby na Pozemcích X. a X., k nimž nabyl vlastnictví až po účinnosti Územního plánu, prosadil svůj záměr realizovat stavby (na Pozemku X. objekt pro trvalé bydlení a na Pozemku X. doplňkovou stavbu – garáž a sklad palivového dřeva). Odpůrkyně s tímto záměrem žalobce nesouhlasila s odůvodněním, že v době pořizování Územního plánu deklarovala svůj požadavek nenavrhovat žádné nové zastavitelné plochy nad rámec stávajícího zastavěného a zastavitelného území již vymezeného předchozí územně plánovací dokumentací, a dále že dotčený orgán ochrany přírody a krajiny vydal jednoznačné stanovisko proti žalobcově záměru, které bylo odůvodněno závažným a nevratným poškozením přírodních stanovišť vyskytujících se v dané lokalitě. Žalobce tedy v roce 2013, kdy byl pořizován Územní plán, se svým požadavkem neuspěl, přičemž abstraktního přezkumu dotčené části Územního plánu se u soudu nedomáhal. Nutno opakovaně poukázat na to, že žalobce ve své námitce uplatněné proti návrhu Územního plánu nenamítal, že by se v případě Pozemku X. mělo jednat o zastavěnou stavební parcelu, resp. že by v katastru nemovitostí byl uveden chybný zápis.
69. Žalobce následně v rámci incidenčního přezkumu dotčené části Územního plánu svou argumentaci postavil na tom, že předmětné pozemky byly v minulosti zastavěny, tudíž neměly být Územním plánem vymezeny jako nezastavitelné plochy. Byť připustil, že v současnosti je faktický stav takový, že se na pozemcích nacházejí pouze určité fragmenty původních staveb (samotný žalobce doložil soudu fotodokumentaci, ze které

je patrné, že na předmětných pozemcích se fakticky žádné stavby nenacházejí, pouze na několika místech jsou patrné pozůstatky kamenných základů dávno zaniklých staveb), tak podle žalobce je rozhodující stávající evidence v katastru nemovitostí, která u obou předmětných pozemků hovoří o zastavěné ploše a nádvoří. S odkazem na § 58 odst. 2 písm. a) a § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona pak žalobce dovozuje, že Územní plán měl předmětné pozemky označit za zastavěné území a pokud tak neučinil, ocitl se v rozporu se zákonem, což považoval za dostatečný důvod pro to, aby soud zrušil Územní plán v části vymezení předmětných pozemků jako *nezastavitelné plochy s funkčním využitím NP – louky a pastviny*.

70. Soud tak byl postaven před otázkou, zda stávající evidence Pozemku X. v katastru nemovitostí jako zastavěná plocha a nádvoří je dostatečným důvodem k tomu, aby soud přistoupil ke zrušení dotčené části Územního plánu určující Pozemek X. jako nezastavitelnou plochu s funkčním využitím *NP – louky a pastviny*. Soud dospěl k závěru, že nikoli.
71. Soud na tomto místě připomíná, že podle § 101b odst. 3 s. ř. s. při přezkumu Územního plánu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání předmětného opatření obecné povahy (Územní plán byl vydán dne 30. 4. 2013 a nabyl účinnosti 18. 5. 2013). K tomuto datu byla v případě Pozemku X. v katastru nemovitostí jako druh pozemku evidována *ostatní plocha*, když ke změně na *zastavěná plocha a nádvoří* došlo až v návaznosti na žádost podanou v březnu 2014.
72. Podle žalobcem odkazovaného ustanovení § 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona se do *zastavěného území zahrnují pozemky vně intravilánu, a to „zastavěné stavební pozemky“*. Druhé žalobcem odkazované ustanovení § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona zní tak, že zastavěným stavebním pozemkem se rozumí *„pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami“*. Podle § 27 písm. c) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen *„předchozí katastrální zákon“*), se stavební parcelou rozuměl *„pozemek evidovaný v druhu pozemku zastavěné plochy a nádvoří“*. Shodnou definici stavební parcely obsahuje i současná právní úprava obsažená v § 2 písm. c) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen *„katastrální zákon“*), která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2014.
73. Z uvedeného vyplývá, že dle stavu v době vydání Územního plánu (což je rozhodný stav pro přezkum Územního plánu soudem) nebyl Pozemek 34/2 zastavěným stavebním pozemkem ve smyslu žalobcem odkazované definice v § 2 písm. c) stavebního zákona, neboť tento pozemek v dané době nebyl evidován jako *zastavěná plocha a nádvoří*. Soud proto dospěl k závěru, že odpůrkyně v době pořizování Územního plánu neporušila § 58 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, když nezahrnula Pozemek 34/2 do zastavěného území.
74. K tomu je třeba doplnit, že žalobcem odkazované sdělení o provedení státního dozoru, resp. závěry orgánu státního dozoru, jsou pro účely přezkumu Územního plánu soudem irelevantní, neboť orgán státního dozoru se vyjadřoval ke skutkovému a právnímu stavu v době provedení státního dozoru (iniciovaného žalobcem), kdy již v katastru nemovitostí u Pozemků X. a X. byla provedena výše zmíněná změna druhu pozemku. Žalobcem namítaná skutečnost, že Pozemek X. byl v době pořízení Územního plánu evidován ve zjednodušené evidenci jako parcelní skupina: *Pozemkový katastr – stavební*, je

podle názoru soudu nerozhodná z hlediska zákonné definice zastavěného stavebního pozemku ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, neboť i předchozí katastrální zákon definoval stavební parcelou jako „*pozemek evidovaný v druhu pozemku zastavěné plochy a nádvoří*“, jak již bylo uvedeno výše. Nepřípadným je pak i odkaz žalobce na § 62 odst. 1 katastrálního zákona, neboť tato právní úprava v době přijetí Územního plánu neplatila, když katastrální zákon nabyl účinnosti až od 1. 1. 2014. Soud se navíc ztotožňuje s odpůrkyní v tom, že ustanovení § 62 odst. 1 katastrálního zákona nikterak argumentaci žalobce nepodporuje, neboť pouze určovalo, že *pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, se do doby jejich zobrazení v katastrální mapě v katastru evidují zjednodušeným způsobem*.

75. Soud již z tohoto důvodu nemohl shledat návrh žalobce na zrušení dotčené části Územního plánu důvodným. Podle názoru soudu jsou však dány i další důvody, pro které žalobcův návrh na zrušení dotčené části Územního plánu nelze shledat důvodným.
76. V projednávané věci byla v Územním plánu jasně vyjádřena vůle zastupitelstva odpůrkyně nerozšiřovat zastavitelné plochy nad rámec stávajícího zastavěného a zastavitelného území **již vymezeného předchozí územně plánovací dokumentací obce**, a to s ohledem na zachování jedinečného fenoménu sídla s typickou roztroušenou zástavbou. Pozemek X. přitom nebyl ani v Předchozím územním plánu zařazen v zastavitelném území, přičemž faktický stav byl takový, že ani nebyl zastavěn, neboť z původních staveb zůstaly pouze fragmenty a na předmětném pozemku i v jeho okolí se nacházejí přírodní stanoviště, která jsou předmětem ochrany přírody Národního parku Šumava. Uvedené vyplývá z textové části Územního plánu (viz zejména části B. *Koncepce rozvoje území obce, ochrana a rozvoj hodnot* a C. *Urbanistická koncepce, vymezení zastavitelných ploch, ploch přestavby a systému sídelní zeleně*) a dále pak z odůvodnění Územního plánu (zejména část H.1 *Vyhodnocení výsledků veřejného projednání*, bod 2. řešící námitku žalobce). Soud v tomto ohledu shledal Územní plán jasný, srozumitelný a přezkoumatelný.
77. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce nabyl do svého vlastnictví Pozemek X. až poté, co byl schválen a vydán Územní plán, přičemž předmětný pozemek nabýval s vědomím, že je v nezastavitelném území. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51 konstatoval, že „*z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití*.“ Žalobce proto nemá subjektivní právo na to, aby předmětné pozemky, které nabyl do svého vlastnictví jako nezastavěné pozemky v nezastavitelném území, byly později zařazeny do zastavitelného území, a v tomto ohledu žalobce ani nemohl mít žádné legitimní očekávání.
78. Naproti tomu odpůrkyně byla podle názoru soudu oprávněna v rámci výkonu svého ústavního práva na samosprávu a v souladu s jednoznačně vyjádřenými cíli a koncepcí při územním plánování rozhodnout o tom, že v případě Pozemku X. zachová *status quo* a nově jej nezařadí do zastavitelného území, a to bez ohledu na to, že historicky se na daném pozemku stavba nacházela (ovšem ta již dávno zanikla) a že v době pořízení Územního plánu byl předmětný pozemek evidován ve zjednodušené evidenci katastru nemovitostí jako parcelní skupina: *Pozemkový katastr – stavební*.
79. I pokud bychom (čistě teoreticky) připustili, že formálně-právně by bylo možné na Pozemek X. nahlížet jako na zastavěný pozemek, pak by podle názoru soudu tento

formální stav nemohl převážit nad stavem faktickým, kdy se prokazatelně v době pořízení Územního plánu fakticky o pozemek zastavěný nejednalo, neboť se na něm nacházely pouze fragmenty původní kamenné podezdívky s tím, že přírodní vegetace na daném pozemku zcela převážila. A právě z faktického stavu Pozemků X. a X. bylo při pořizování Územního plánu vycházeno, jak vyplývá z odůvodnění Územního plánu.

80. Odkazoval-li žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2011, č. j. 4 Ao 4/2011 – 59 ohledně výkladu pojmu zastavěné stavební pozemky použitého v § 58 odst. 2 stavebního zákona, pak tento odkaz je pro projednávanou věc nepřiléhavý. Nejvyšší správní soud totiž svůj výklad provedl v souvislosti s otázkou nepřezkoumatelnosti odůvodnění posuzovaného územního plánu (v části o vypořádání námítky navrhovatelky uplatněné při pořizování územního plánu) a navíc za skutkově odlišného stavu věci, neboť navrhovatelka v době přijímání posuzovaného územního plánu namítala, že se jedná o zastavěné pozemky, zatímco žalobce tímto ve své námítce neargumentoval. Žalobcem odkazovaný dílčí závěr o tom, že není podstatný faktický stav pozemku, ale evidence v katastru nemovitostí, nelze zobecňovat a bez dalšího jej přenášet do skutkově odlišných případů. Důkazem je i to, že uvedený závěr (jakož i dané rozhodnutí) není v pozdější judikatuře Nejvyššího správního soudu odkazován.
81. V tomto kontextu jsou pro projednávanou věc přiléhavější závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, že *„Podle judikatury Nejvyššího správního soudu není vlastník pozemků opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech, jestliže schválené funkční využití pozemků odpovídá dosavadnímu faktickému způsobu jejich využívání“* a dále že: *„I v těchto případech musí být zřejmé, že postup pořizovatele územně plánovací dokumentace není svévolí a že zachování faktického stavu směřuje ke konkrétnímu cíli, kterého nelze dosáhnout jiným, šetrnějším způsobem.“* Přitom Nejvyšší správní soud odkázal na své rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 Ao 2/2011 – 17 a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 6 Ao 8/2011 – 74. Jak již bylo uvedeno, v projednávané věci se již před vydáním Územního plánu Pozemek 34/2 nacházel v nezastavitelném území a nebyl ani fakticky zastavěn (naopak se na něm nacházelo přírodní stanoviště vyžadující ochranu), přičemž nezařazení Pozemku 34/2 do zastavitelného území bylo plně v souladu s cíli a koncepcí územního plánování odpůrkyně vyjádřenými v Územním plánu.
82. Soud v dané souvislosti dále poukazuje na ustálenou judikaturu, na kterou bylo poukázáno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 As 306/2020 – 45 a podle které: *„je právem samosprávy uspořádat své územní poměry podle vlastních představ, přičemž do postupů samosprávy lze zasahovat pouze omezeně; nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. Jak uvedl zdejší soud např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38: „Rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území (...) je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu daného územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci.“*
83. Navíc ani případná nesprávná klasifikace předmětného pozemku jako nikoli zastavěného pozemku by v očích soudu nepředstavovala takové porušení zákona, které by dosahovalo intenzity potřebné k tomu, aby soud přistoupil k žalobcem navrhovanému zrušení napadané části Územního plánu. Soud odkazuje na ustálenou judikaturu ohledně

požadavku na zdrženlivost soudů při rušení územních plánů či jejich částí, a to konkrétně na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2021, č. j. 7 As 306/2020 – 45, v němž se uvádí: „*ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy může soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38, Nejvyšší správní soud uvedl, že ke zrušení OOP by měl soud přistoupit, „pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonost posuzovaného řízení a opatření jako celku. Zrušení napadeného opatření obecné povahy nastupuje tehdy, když pochybení správního orgánu překročila mez, kterou je možno vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci považovat za ještě přijatelnou. K překročení takové meze může dojít jediným závažným pochybením stejně jako větším počtem relativně samostatných (pověštinou procesních) pochybení, která by mohla být jednotlivě vnímána jako marginální, ale ve svém úhrnu představují podstatný zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelů.“ Obdobně viz usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2682/19.“*

84. V návaznosti na výše uvedené soud shrnuje, že žalobcův návrh na zrušení Územního plánu v části Pozemku X. shledal v plném rozsahu nedůvodným, a proto jej ve výroku II. tohoto rozsudku zamítl (§ 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s.).

IX.

Posouzení žaloby

85. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádné takové vady napadeného rozhodnutí neshledal.
86. Žaloba není důvodná.
87. Žalobce vůči napadenému rozhodnutí, jímž bylo potvrzeno prvostupňové zamítnutí žádosti žalobce o vydání rozhodnutí o umístění stavebního záměru na Pozemku X., uplatnil dva žalobní body, když namítal, že (i) správní orgány nezjistily úplný stav věci, v důsledku čehož postupovaly v rozporu s principy legitimního očekávání a materiální pravdy a rovněž v rozporu s principem ochrany práv nabytých v dobré víře, a poté namítal (ii) nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, jakož i závazných stanovisek dotčených orgánů, pro nedostatek důvodů.
88. Pro posouzení žalobních námitek je v projednávané věci podstatné to, že napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvostupňové, bylo vydáno na základě závazných stanovisek dotčených orgánů. Judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se soudního přezkumu postupu a rozhodnutí správních orgánů vydaných na podkladě závazného stanoviska dotčených orgánů shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 As 32/2021 – 64 následovně:

„[37] Kasační soud připomíná, že pokud byl zpochybněn obsah závazného stanoviska, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, odvolací správní orgán (žalovaný) musí postupovat podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného

správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska.“ Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu tímto postupem v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (viz rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014 - 30, č. 3214/2015 Sb. NSS).

[38] Nadřízený dotčený orgán státní správy je primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku. Odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska. Je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu (nyní § 149 odst. 5 správního řádu) obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předeštění úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 230/2016-65).

[39] Z rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, č. 2423/2011 Sb. NSS, vyplývá, že závazné stanovisko není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.

[40] Odůvodnění závazného stanoviska dle § 149 správního řádu by mělo alespoň v základních parametrech odpovídat požadavkům na odůvodnění meritorního rozhodnutí dle § 68 odst. 3 téhož zákona (viz rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150). Musí z něj tedy být zřejmé, jaké skutkové okolnosti dotčený orgán posuzoval a z jakých úvah vycházel při svém odborném hodnocení. Odborné posouzení musí být srozumitelné a dostatečně odůvodněné, jinými slovy musí naplňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz rozsudek NSS ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 375/2018-26). Na soudu pak tedy je, aby přezkoumal, zda závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, uvedená kritéria splňují. Pokud dospěje k závěru, že tomu tak je, tedy že nadřízený dotčený orgán dostatečně a přesvědčivě odůvodnil své závěry a vyšel přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, může převzít jeho odborné věcné závěry do odůvodnění svého rozsudku.“

89. V návaznosti na citovanou judikaturu se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění jak napadeného (resp. i prvostupňového) rozhodnutí, tak i závazných stanovisek dotčených orgánů, z nichž správní orgány ve svých rozhodnutích vyšly. Tuto námitku soud shledal nedůvodnou.
90. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostal všem požadavkům na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaného ve věci, ve které bylo jako podklad pro rozhodnutí použito závazné stanovisko dotčených orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh řízení, včetně žalobcem podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Následně vysvětlil svůj postup ve smyslu § 149 správního řádu, kterým reagoval na zjištění, že žalobcovo odvolání směřuje i proti závazným stanoviskům, jež sloužila jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí. Posléze žalovaný zkonstatoval závěry nadřízených dotčených orgánů, stejně jako vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí o odvolání. V závěru svého rozhodnutí pak žalovaný vypořádal i odvolací námitky žalobce, když mimo jiné odkázel na

přezkoumání závazných stanovisek ze strany nadřízených dotčených orgánů, které potvrdily závěry závazných stanovisek vydaných pro účely prvostupňového rozhodnutí.

91. Ohledně námitky nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek soud poté, co se s nimi obeznámil, konstatuje, že všechna čtyři jsou srozumitelná a náležitě odůvodněna, tudíž splňují požadavky z hlediska jejich přezkoumatelnosti. Ze závazného stanoviska nadřízeného orgánu územního plánování (Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, oddělení územního plánování) ze dne 18. 1. 2021, č. j. PK-RR/239/21 (dále jen „*Závazné stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování*“) je patrné, že nadřízený dotčený orgán náležitě přezkoumal závazné stanovisko Městského úřadu Sušice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 8. 2. 2019, č. j. 246/19/ZS, když rekapituloval předmět řízení, obsah závazného stanoviska a vylíčil žalobcovy námitky, které následně vypořádal, aby uzavřel, že se závazné stanovisko podřízeného dotčeného orgánu potvrzuje. Shodně je třeba hodnotit i postup a odůvodnění závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu státní správy ochrany přírody České republiky (Ministerstva životního prostředí, odboru výkonu státní správy II) ze dne 22. 12. 2020, č. j. MZP/2020/510/1560 (dále jen „*Závazné stanovisko nadřízeného orgánu ochrany přírody*“), který přezkoumal a potvrdil závazné stanovisko Správy Národního parku Šumava, odboru státní správy NP Šumava, ze dne 17. 2. 2020, zn. SZ NPS 01043/2020/3 – NPS 01415/2020.
92. Pokud jde o druhý žalobní bod, pak žalobce spatřuje neúplně zjištěný stav věci na straně jak správních orgánů, tak i dotčených orgánů v tom, že nezohlednily stav evidence Pozemku X. v katastru nemovitostí, ani skutečný stav na místě, když se podle žalobce měly spolehnout pouze na územně plánovací dokumentaci, která ovšem podle žalobce vymezila Pozemek X. v rozporu se zákonem jako nezastavitelnou plochu s funkčním využitím *NP – louky a pastviny*.
93. Soud k uvedeným námitkám v první řadě uvádí, že již výše uzavřel, že v projednávané věci nejsou dány důvody pro zrušení napadené části Územního plánu, tudíž správní orgány ve svých rozhodnutích i dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích postupovaly správně, pokud při posouzení stavebního záměru vyšly z regulace stanovené Územním plánem pro Pozemek X.
94. Správní orgány pak nepochybily v tom, že ve svých rozhodnutích vyšly ze závazných stanovisek. Jak přílehavě uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, prvostupňový orgán byl poté, co od dotčených orgánů obdržel negativní závazná stanoviska k předmětné žalobcově žádosti, povinen žádost zamítnout, aniž by prováděl další dokazování (srov. § 149 odst. 4 správního řádu, ve znění účinné do 31. 12. 2020). Poté, co žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž zpochybnil i závazná stanoviska sloužící jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí, žalovaný postupoval správně, pokud si v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu, ve znění účinné do 31. 12. 2020 (resp. § 149 odst. 7 správního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2021) vyžádal závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů, z nichž ve svém rozhodnutí posléze vyšel. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu žalovaný, jako odvolací orgán, byl oprávněn se vypořádat s odvolacími námitkami tím, že vyšel z potvrzujících závěrů závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů. Žalovaný (stejně jako prvostupňový orgán) nebyl povinen při existenci nesouhlasných závazných stanovisek zohledňovat aktuální stav evidence Pozemku X. v katastru nemovitostí, jak namítal žalobce ve své žalobě, resp. provádět další dokazování. Soud se též ztotožnil

s názorem žalovaného, že v projednávané věci nebylo důvodu iniciovat žalobcem namítaný proces řešení rozporů ve smyslu § 136 odst. 6 správního řádu, neboť v daném řízení nebyly mezi správními orgány a dotčenými orgány žádné rozpory.

95. Soud neshledal důvodnými ani námitky žalobce směřující proti závazným stanoviskům [soud se blíže vyjádří pouze k závazným stanoviskům nadřízených dotčených orgánů, neboť těmi byla přezkoumána a potvrzena původní závazná stanoviska dotčených orgánů]. Nutno předeslat, že dle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu byl soud oprávněn poté, co dospěl k závěru, že v projednávané věci nadřízené dotčené orgány dostatečně a přesvědčivě odůvodnily své závěry a vyšly přitom z konkrétních skutkových okolností daného případu, převzít odborné věcné závěry nadřízených dotčených orgánů do odůvodnění svého rozsudku.
96. V Závazném stanovisku nadřízeného orgánu územního plánování je obsažen závěr, že nadřízený orgán přezkoumal závazné stanovisko orgánu územního plánování, který shledal záměr žalobce nepřipustným z důvodu nesouladu s předmětnou územně plánovací dokumentací, a potvrdil jeho zákonnost i věcnou správnost. Soud konstatuje, že závěry nadřízeného orgánu územního plánování jsou dostatečně a přesvědčivě odůvodněny a náležitě zohlednily konkrétní okolnosti projednávané věci, když správně vyšly z regulace Pozemku X. obsažené v Územním plánu, tudíž soud neměl důvodu, pro které by se s těmito závěry neměl ztotožnit.
97. V Závazném stanovisku nadřízeného orgánu ochrany přírody je obsažen závěr, že nadřízený orgán hodnotí závazné stanovisko orgánu ochrany přírody jako souladné s právními předpisy. Ztotožnil se se závěry o tom, že realizace záměru žalobce představuje rozpor se zájmy chráněnými zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, jak je orgán ochrany přírody řádně specifikoval v odůvodnění svého závazného stanoviska. Proto nadřízený orgán nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody potvrdil. Soud i v tomto případě konstatuje, že závěry nadřízeného orgánu ochrany přírody jsou dostatečně a přesvědčivě odůvodněny, a že také náležitě zohlednily skutečný stav Pozemku X. a jeho okolí, resp. celé lokality, které by se stavební záměr dotkl (navržená trasa kabelového vedení v délce cca 250 m vedoucí přes několik dalších pozemků, navíc by bylo dáno další zatížení této lokality mechanizačními prostředky použitými při realizaci stavebního záměru). Soud proto i v tomto případě závěry orgánů ochrany přírody akceptoval a ztotožnil se s nimi, když naopak nesouhlasil s tvrzením žalobce, že by orgán ochrany přírody vycházel toliko z Územního plánu a že by nezohlednil skutečný stav na místě.
98. Nedůvodnými soud hodnotil i námitky žalobce o tvrzeném rozporu napadených rozhodnutí správních orgánů a závazných stanovisek dotčených orgánů s principy legitimního očekávání a materiální pravdy. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce v případě Pozemku X., který byl Územním plánem (a předtím i Předchozím územním plánem) určen v nezastavitelném území a který se nachází na území Národního parku Šumava, v zóně ochrany C. – soustředěná péče o přírodu, nemohl mít založeno legitimní očekávání, že mu bude povolen stavební záměr ke zřízení přípojky NN vyžadující zřízení kabelového vedení v délce cca 250 m. Ze stejných důvodů ani nebyla dotčena práva žalobce nabytá v dobré víře. Princip materiální pravdy též nebyl ze strany správních orgánů a dotčených orgánů porušen, neboť jejich rozhodnutí a stanoviska odpovídala okolnostem daného případu.
99. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobní námitky směřující proti napadenému

rozhodnutí, jakož i závazným stanoviskům, shledal nedůvodnými. Soud proto ve výroku III. tohoto rozsudku zamítl žalobu směřující proti napadenému rozhodnutí dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

100. Soud pro úplnost uvádí, že byt žalobce v žalobním petitu navrhoval samostatně zrušení jednotlivých závazných stanovisek, tak předmětem řízení byla žaloba proti napadenému rozhodnutí, v rámci které soud přezkoumával i zákonnost závazných stanovisek. Soud proto nerozhodoval samostatnými výroky o žalobcových návrzích na zrušení jednotlivých závazných stanovisek, neboť rozhodnutí o této části žalobního petitu bylo subsumováno výrokem III. tohoto rozsudku o zamítnutí žaloby (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 As 37/2005-83, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat*“).

X.

Náklady řízení

101. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů*.
102. V projednávané věci soud návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy v části odmítl pro nepřípustnost (ve vztahu k Pozemku X.) a v části jako nedůvodný zamítl (ve vztahu k Pozemku X.). Odpůrkyně tak měla v té části sporu, kterou soud věcně projednal, plný úspěch.
103. Při rozhodování o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a odpůrkyní soud vyšel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47: „*Žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitěho soudního řízení. Odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli [srov. § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], který však za vydaný územní plán nenese odpovědnost, neboť odpůrcem v řízení před soudem je obec, jejíž zastupitelstvo opatření obecné povahy vydalo (§ 101a odst. 3 s. ř. s.). V takové situaci nelze náklady vynaložené v řízení před soudem považovat za součást běžné úřední činnosti odpůrce a ten má právo na jejich náhradu v plné výši (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).*“ Jelikož odpůrkyně je menší obcí bez příslušného odborného personálu, má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o zrušení části předmětného územního plánu.
104. Soud za účelně vynaložené náklady, které byly nezbytné k dosažení úspěchu odpůrkyně v řízení, považoval náklady na odměnu advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*advokátní tarif*“), tj. celkem 9 300 Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, tj. celkem 900 Kč. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1

advokátního tarifu se považují (i) převzetí a příprava zastoupení, (ii) vyjádření k předmětnému návrhu a (iii) duplika ze dne 14. 6. 2021. Právní zástupce odpůrkyně soudu nedoložil, že by byl plátcem DPH (dle výpisu z Registru ekonomických subjektů ČSÚ v ARES není Mgr. et Mgr. Michal Bouška, advokát registrován k DPH), když soudu doložil pouze registraci k DPH společnosti KVB advokátní kancelář s. r. o., ovšem v té není ani společníkem, ani jejím zaměstnancem. Dle evidence České advokátní komory Mgr. et Mgr. Michal Bouška vykonává advokacii jako samostatný advokát, byť trvale spolupracuje s uvedenou advokátní kanceláří. Právní zástupce odpůrkyně tak nespadá do žádné z kategorií případů ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. a § 137 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s., kdy soud může přiznat k náhradě právního zastoupení i DPH. Proto soud požadovanou DPH z částek odměny advokáta a paušální náhrady hotových výdajů nepřiznal. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalobci určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalobce tuto platbu realizovat).

105. Soud proto výrokem IV. tohoto rozsudku rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem (navrhovatelem) a odpůrkyní tak, že odpůrkyni přiznal vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení v celkové výši 10 200 Kč.
106. Výroky V. a VI. tohoto rozsudku soud rozhodl o nákladech řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
107. Osoby zúčastněné na řízení nemají ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, a soud taktéž neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod, pro nějž by bylo namíste náhradu nákladů řízení přiznat. Proto výrokem VII. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. července 2021

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu